Книга Рути 1

Поворот до Вифлеєму 1-7; Орпа йде назад, а Рута верстає путь далі 8-18; у Вифлеємі 19-22

1 За часів, коли правили судді, настав у краю голод, і один чоловік з Вифлеєму Юдейського пішов жити в Моав-край, сам він, жінка його й двоє його синів.

2 На ім'я чоловікові було Елімелех, жінці ж його Ноема, а двом синам - Махлон та Кілйон; ефратії з Вифлеєму Юдейського. Прибули вони в Моав-край і там зосталися.

3 Згодом помер Елімелех, чоловік Ноеми, і вона лишилася сама з двома синами.

4 Одружились вони з моавитянками: одній було на ім'я Орпа, а другій - Рута. І жили вони там трохи не 10 років.

5 Але згодом померли й вони обидва, Махлон і Кілйон, і лишилась вона сама по смерті обох синів і свого чоловіка.

6 Тоді вибралася жінка з невістками в дорогу додому, з Моав-краю, бо почула в Моав-краї, що Господь змилосердився над своїм народом і дав йому хліб.

7 От і пустилась вона з того місця, де жила, в дорогу, а з нею обидві її невістки; і йшли вони шляхом назад у Юдейську землю.

8 І сказала Ноема двом своїм невісткам: “Ідіть, повертайтесь кожна до хати своєї матері, і нехай Господь учинить вам ласку, як ви вчинили з померлими й зо мною.

9 Нехай Господь допоможе вам знайти пристановище, кожній - у господі свого чоловіка.” І поцілувала їх на прощання. Та вони стали плакати вголос

10 і промовили до неї: “Ні, ми підемо з тобою до твого народу!”

11 Ноема ж сказала: “Вертайтеся, мої доні; навіщо вам іти зо мною?” Хіба в моєму лоні ще є сини, щоб стали вам за чоловіків?

12 Вертайтесь, мої доні, йдіть; бо я вже стара, годі мені вже думати про чоловіка. Та навіть, якби я й подумала, що маю ще надію, і навіть тієї ночі була з чоловіком і привела на світ синів,

13 чи ви могли б ждати, аж поки вони підростуть, та стримуватись і не виходити заміж? Ні, донечки мої! Мені було б вельми гірко задля вас, бо рука Господня проти мене.”

14 Ті знову зняли лемент і ридали вголос. Орпа поцілувала на прощання свою свекруху, а Рута зосталася з нею.

15 Ноема й сказала: “Бачиш, твоя братова повернулась до свого народу й до свого бога; вертайсь і ти слідом за братовою.”

16 Але Рута їй відказала: “Не силуй мене покидати тебе й не йти за тобою: куди бо підеш, туди й я, і де житимеш ти, там і я; твій народ буде моїм народом, і твій Бог моїм Богом.

17 Де ти помреш, там і я помру, і там буду похована, і, що б Господь не вчинив зо мною, одна

смерть розлучить мене з тобою.”
18 Як же вона побачила, що та вперлася твердо йти за нею, перестала її вмовляти.
19 І пішли вони обидві разом, поки не прийшли до Вифлеєму. І як увійшли у Вифлеєм, то все місто з-за них загомоніло, і жінки питали: “Чи не Ноема то?”
20 Вона ж до них: “Не звіть мене Ноема, звіть мене Мара, бо Всемогутній послав на мене велике горе.
21 Я вийшла звідсіль повна, а Господь повернув мене з порожніми руками. Навіщо ви звете мене Ноема, коли Господь виступив проти мене, і Всемогутній зробив мене безталанною?”
22 І повернулись Ноема, а з нею Рута, її невістка, моавитянка, що прийшла з моавських піль, і прибули вони у Вифлеєм, саме на початку ячмінних жнив.